

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hanseatischen Oberlandesgericht Hamburg (Tyskland) den 5. marts 2020 — Bank Melli Iran, aktieselskab efter iransk ret mod Telekom Deutschland GmbH

(Sag C-124/20)

(2020/C 201/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Hanseatischen Oberlandesgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bank Melli Iran, aktieselskab efter iransk ret

Sagsøgt: Telekom Deutschland GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2271/96 ⁽¹⁾ kun anvendelse, hvis der fra Amerikas Forenede Staters side direkte eller indirekte er udstedt administrative eller retslige anvisninger til den handlende EU-erhvervsdrivende, eller er det tilstrækkeligt for anvendelsen, at den EU-erhvervsdrivendes handlinger også uden sådanne anvisninger er rettet mod at følge sekundære sanktioner?
- 2) Såfremt Domstolen svarer bekræftende på det første spørgsmåls anden del: Er artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2271/96 til hinder for en forståelse af national ret, hvorefter det er muligt for den opsigende at foretage en hvilken som helst opsigelse af et løbende kontraktforhold med en kontrahent, der er opført på listen over Specially Designated Nationals (SDN), som føres af USA's Office of Foreign Assets Control (OFAC) — og dermed også en opsigelse, som er motiveret af et ønske om at følge USA's sanktioner — uden at dette kræver en opsigelsesgrund, og derfor uden at den opsigende i en civil retssag skal redegøre for og bevise, at opsigelsen i hvert fald ikke er begrundet i et ønske om at følge USA's sanktioner?
- 3) Såfremt Domstolen besvarer det andet spørgsmål bekræftende: Skal en ordinær opsigelse, som udgør en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2271/96, altid anses for ugyldig, eller kan forordningens formål også opnås med andre sanktioner, f.eks. udstedelse af en bøde?
- 4) Såfremt Domstolen svarer bekræftende på det tredje spørgsmåls første del: Gælder dette i betragtning af dels artikel 16 og artikel 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, dels muligheden for at tildele dispensationer i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 2271/96 også i tilfælde, hvor den EU-erhvervsdrivende ved at opretholde forretningsforbindelsen med den kontrahent, som er opført på listen, risikerer betydelige økonomiske tab på markedet i USA (i den foreliggende sag 50 % af koncernens omsætning)?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2271/96 af 22.11.1996 om beskyttelse mod virkningerne af den eksterriotoriale anvendelse af lovgivning vedtaget af et tredjeland og af foranstaltninger, som er baseret herpå eller er en følge heraf (EFT 1996, L 309, s. 1), som ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/1100 af 6.6.2018 (EUT 2018, L 199 I, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona (Spanien) den 9. marts 2020 — YJ mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Sag C-130/20)

(2020/C 201/24)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: YJ

Sagsøgt: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Præjudicielt spørgsmål

Kan det anses for en direkte forskelsbehandling som omhandlet i direktiv 79/7 ⁽¹⁾, at en retsforordning som artikel 60, stk. 4, i Ley General de la Seguridad Social (almindelig lov om social sikring), fratager kvinder, der frivilligt lader sig førtidspensionere, muligheden for at modtage moderskabstillæg i modsætning til dem, der — ligeledes frivilligt — lader sig pensionere ved den normale, foreskrevne alder, eller som lader sig førtidspensionere, men på grundlag af det erhvervsmæssige arbejde, som de har udført i løbet af deres arbejdsliv, som følge af handicap eller som følge af, at de er ophørt med deres arbejde inden den foreskrevne pensionsalder af grunde, som ikke kan tilskrives disse kvinder?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/7/EØF af 19.12.1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT 1979, L 6, s. 24).

Sag anlagt den 16. marts 2020 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-139/20)

(2020/C 201/25)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Siekierzyńska og A. Armenia, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, litra b), og artikel 17, stk. 4, i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet ⁽¹⁾, idet den har indført en lovgivning, der fritager energiprodukter, som anvendes af energiintensive anlæg, der er omfattet af Unionens emissionshandelssystem, for punktafgift.
- Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Polen har i sine nationale retsforordninger indført en fritagelse for punktafgift for energiprodukter, som anvendes af energiintensive virksomheder, der er omfattet af Unionens emissionshandelssystem (herefter »EU ETS«).

Efter Kommissionens opfattelse er der tale om en tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til artikel 17, stk. 1, litra b), og artikel 17, stk. 4, i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet. Ifølge disse bestemmelser kan der kun indrømmes afgiftsfritagelser og -lempelser til fordel for energiintensive virksomheder, når der er indgået aftaler med virksomheder eller virksomheds-sammenslutninger, eller når der gennemføres ordninger med omsættelige tilladelser eller tilsvarende foranstaltninger, såfremt disse medfører opfyldelsen af miljøbeskyttelsesmål eller forbedret energieffektivitet. EU ETS kan efter Kommissionens opfattelse ikke anses for at være en »ordning med omsættelige tilladelser« som omhandlet i de nævnte bestemmelser.

⁽¹⁾ EUT 2003, L 283, s. 51.